

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 633. Usque Ad Annum 726

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117840

§. 36. Collatio cum Pirrho.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66082](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66082)

cit; sed postea amor solitudinis, & for-
 te etiam nascens Hæresis Maximum per-
 moverunt, ut relicta aula in Monaste-
 rium Chrysopolitanum prope Calcedo-
 nem se reciperet, ubi postquam sub Di-
 sciplina Regulari sancte aliquamdiu vi-
 xisset, Abbas electus est. Porro, cum
 ob Barbararum Nationum jam Persarum
 jam Arabum incurfus Oriens ingenti me-
 tu perturbaretur in Occidentem delatus,
 mansit in Africa. Jam diu inter notos
 numerabat Pirrhum, qui ei adhuc Ab-
 bas prolixam Dissertationem miserat, in
 qua Quæstionem de una vel duabus ope-
 rationibus examinando & nihil deciden-
 do tractabat. S. Maximus respondit da-
 ta Epistola, in qua eum, & Sergium, tunc
 Sedem Constantinopolitanam occupan-
 tem, summopere laudabat, sed honesta
 excusatione evitabat dicere, quid per
 vocem Operationis intelligeret, & in
 quotuplici sensu ea vox accipi posset.

§. XXXVI.

Collatio cum Pirrho.

Itaque cum S. Maximus cum Pirrho in A-
 frica versaretur, Gregorio Patricio il-
 lius Provinciæ Prætore eos ad colloquium
 invitante, celebris illa Disputatio ipso,
 quibusdam Episcopis, & aliis viris spe-
 ctatissimis præsentibus, mense Julio, In-
 dictione tertia, id est, anno 645. habita
 est.

Sæculum VII
 A. C. 645.

Epist. ad Jo.
pr. to. 2. p. 68.

Ad Hegum.
Sicil. to. 2.
p. 68.

ibid. p. 343.

ibid. p. 159.

Sæculum VII est. Pirrhus loquendi initium fecit in
 A. C. 645. hunc modum: Quid mali unquam tibi
fecimus, Domine Abbas Maxime! ego
 & Antecessor meus, quod famam no-
 stram ubique studiose perdas, & Hære-
 sis suspectos reddas? me spernis, quo ne-
 mo hominum magis honorem tibi & re-
 verentiam habuit, etiam priusquam vul-
 tum tuum vidissem? S. Maximus respon-
 dit: Quoniam coram Deo hic loquimur,
 tuis ipsius verbis utar, fateor, a nemine
 magis quam a te honorem mihi & reve-
 rentiam fuisse habitam. Nunc vero cum
 videam, te Fidem Christianam rejecisse,
 horrendum peccatum mihi visum est, a-
 micitiam tuam Veritati præponere. In
 quo autem, inquit Pirrhus, fidem Chri-
 stianam rejecimus? In eo, dixit S. Ma-
 ximus, quod Divinitatis Jesu Christi &
 Humanitatis ejus unam Voluntatem esse
 creditis, nec id satis vobis est, sed etiam
 novæ opinionis expositionem non sine to-
 tius Ecclesiæ scandalo in publicum edi-
 distis. Hic ipsi de Ecclési Heraclii ser-
 mo est. Reposuit Pirrhus: Tu vero pu-
 tas, credendo unam Voluntatem, ali-
 quem Articulum Fidei violari? S. Ma-
 ximus: Profecto violatur; nam quid ma-
 gis impium sit, quam affirmare: Unus &
 idem una & eadem Voluntate ante Incarna-
 tionem omnia fecit ex nihilo, omnia con-
 servat & gubernat, at post Incarnatio-
 nem

nem voluit bibere & manducare, ab uno loco ad alium ambulare, & cetera omnia facere, quæ veram esse ejus Incarnationem demonstrabant. Sæculum VII
A. C. 645.

Tum Pirrhus quæsit: *Fuitne JESUS Christus una vel duæ Personæ.* S. Maximus respondit: *Absque ulla dubitatione est una Persona.* Subjunxit Pirrhus: *Ergo si JESUS Christus unus est, etiam more unius Personæ volebat; unde sequitur, eum unicam habuisse voluntatem.* S. Maximus: *Qui affert propositionem, ejusdem multiplicem sensum non distinguens, Quæstionem non explicat, sed implicat, quod virum doctum facere non decet.* Edic igitur! *JESUS Christus, qui unus est, estne Deus solum, vel Homo solum, vel simul Deus & homo?* Pirrhus: *certissime Deus & Homo est.* S. Maximus: *Cum ergo Natura Deus & Homo esset, quæro, an tanquam Deus & tanquam Homo voluerit, vel solum tanquam Christus? si volebat tanquam Deus & tanquam Homo, manifestum est, quod duobus modis & non unico modo voluerit, quamvis unus esset. Nam si JESUS Christus nihil aliud est, quam illæ Naturæ, ex quibus componitur, evidenter sequitur, quod modo suis Naturis conveniente voluerit, & operatus fuerit, cum neutra sine Voluntate aut sine Operatione esset.* Nunc autem si **JESUS**
Chri-

Sæculum VII *Christus volebat & operabatur modo suis*
A. C. 645. *Naturis congruo, quia Naturæ duæ sunt,*
simpliciter necessarium est, ut etiam duas
Voluntates Naturales, & duas itidem
Naturales Operationes habeat. Sicut e-
nim Naturarum pluralitas, si bene capia-
tur, Christum non dividit, ita etiam plu-
res voluntates & Operationes, quæ ejus
Naturis simpliciter competunt, non sunt
causa Divisionis, sed tantum demonstrant,
quod, licet unitæ, perfectæ tamen rema-
neant.

p. 160.

Pirrhus dixit: *Impossibile est, ut non*
sint tot Personæ volentes, quot sunt Vo-
luntates. S. Maximus: Absurdum hoc
Dictum libris vestris inseruistis. At ve-
ro, si quis concedat, tot esse Personas vo-
lentes, quot sunt voluntates, per conver-
sionem tot erunt voluntates, quot Perso-
næ; & proinde, sicut tu vis, in Deo uni-
ca Persona erit, quod dixit Sabellius, cum
in Deo unica sit Voluntas, aut econtra
cum tres dentur Personæ, tres quoque e-
runt Voluntates, & ex consequenti tres
Naturæ, quod dixit Arius, cum secun-
dum Patrum principia distinctio Volun-
tatum etiam distinctionem Naturarum in-
ferat. Pirrhus adjecit: Impossibile est,
ut duæ Voluntates in eadem Persona jun-
gantur sine contrarietate. S. Maximus
 Collatio cum *respondit: Ergo saltem cum contrarie-*
 Monotheletis. *tate jungi possunt, & jam in numero Vo-*
lunta-

luntatum consentimus. Restat, ut inve-
 stigemus, quænam hujus certaminis causa
 sit. Quid dicis? estne Voluntas, vel pec-
 catum? sed alium voluntatis naturalis
 auctorem non novimus, nisi Deum, ergo,
 ut tu vis, Deus hujus certaminis Auctor
 erit. Si dicis, contrarietatis originem
 in peccato esse; *Jesus Christus peccatum*
 non fecit, ergo in suis Voluntatibus Na-
 turalibus pugnam non sensit, quia sublata
 causa tollitur effectus.

Pirrhus dixit: Cum Voluntas naturæ
 inbæreat, & celeberrimi ex Patribus di-
 xerint, Sanctorum Voluntatem non esse
 aliam, quam Dei, sequetur, eorum quoque
 Naturam non esse distinctam. Dixi jam,
 reposuit S. Maximus: Veritatem quæ-
 renti distinguendas esse Verborum signifi-
 cationes, ne æquivoce loquatur. Et ego
 quæro ex te: Quando Patres dixerunt,
 Sanctis eandem esse ac Deo Voluntatem,
 an intendebant loqui de Voluntate Natu-
 rali & Omnipotenti Dei, vel de Objecto
 suæ Voluntatis? Maxima est enim ista-
 rum rerum diversitas, quia una intra, &
 altera extra volentem existit. Si de ejus
 Voluntate Naturali locuti sunt, Sanctos
 ejusdem cum Deo Naturæ, & Creatores
 fecerunt, & propriis suis Verbis contra-
 ria protulerunt, cum dixerint, Res di-
 versæ Naturæ communem Voluntatem
 habere non posse. Si autem de Objecto

Sæculum VII
 A. C. 645.

1. Petr. c. 2.
 v. 22.

Sæculum VII *Voluntatis locuti sunt, metaphorice vo-*
A. C. 645. *luntatem appellarunt, sicut non nunquam*
nomen causæ tribuitur effectui.

§. XXXVII.

An dici possit una Voluntas com-
posita.

p. 164.

Postquam Pirrhus iterum aliqua obje-
 cisset, concessit, Jesum Christum ha-
 bere duas Voluntates naturales; tum ad-
 didit: *Sicut dicimus dari Compositum ex*
duabus Naturis, ita etiam dici potest, da-
ri Compositum ex duabus Voluntatibus
naturalibus, ut illi, qui duas Voluntates
affirmant ob distinctionem Naturarum,
& illi, qui affirmant unam voluntatem ob
perfectam unionem non amplius in nu-
dis verbis dissideant; nam quemadmodum
S. Gregorius Theologus dicit: Veritas
non in verbis, sed in rebus consistit.
S. Maximus respondit: Ecce! quantum
fallamini! quia nescitis, Composita fieri
ex partibus per se subsistentibus, non ve-
ro in alio subjecto; quæ opinio communi
consensu non solum a Philosophis Ethnicis
sed etiam a Doctoribus Ecclesiasticis re-
cipitur. Præterea admissio composito ex
Voluntatibus, etiam Compositum ex om-
nibus proprietatibus naturalibus admit-
tere compelleris, si ex doctrina conse-
quente loqui volueris, id est, compositum
 ex